

Kronieken Effata september 2006

Op 2 september verwelkomt Frans ons in de viering. Ineke heeft wat moeite om die paaskaars aan te steken en er is nog een kaarsje meer aan te steken ... Op het altaar staat een grote foto van Werner Vanmoerkerke, pater Werner, vannacht overleden in Roeselare. Hoe kan dat nu, wij hebben hem nog in Bad Honnef gezien en toen was hij zo gezond? En hij betekende ook zoveel voor Effata...door zijn steun en zijn medewerking. Hij wordt zaterdag begraven, het koor gaat zeker de verrijzenisviering meezingen.

Het evangelie (Marcus 7,1-15) gaat over rituelen, gewoonten, tradities. De schriftgeleerden klagen bij Jezus dat zijn leerlingen de gewoonten van de oudsten, de reinheidswetten, niet volgen, maar Jezus maakt zich behoorlijk kwaad op hen die het gebod van God laten varen: *“Wat leeft in het hart van de mens is belangrijk”*. Jezus heeft niets tegen tradities en gewoonten, maar hij neemt God als richtsnoer: wij moeten doen wat anderen ten dienste staat. En zo is het ook met liturgie: liturgie moet mensen opheffen, niet een viering vlugger doen verlopen, wel mensen gelukkig maken omdat ze erbij betrokken zijn. Liturgie dient om als een goede vriend zoals Werner wegvalt, terug verder te kunnen gaan.

Wij bidden voor hen die ziek zijn, voor de jonge mensen voor wie het nieuwe schooljaar is begonnen, voor Werner - ik kan niets zeggen, zó levend is zijn herinnering op het evaluatie-weekend van de stuurgroep verleden jaar voor mij – die nu ook weg is.

Zondag 3/9: zingen in Afsnee voor Stanny op het feest van Johannes de Doper en het jaarlijkse mosseldiner, als dank voor het zingen in de gevangenis. Als we inzingen valt mij het kleurrijke van het koor en de grijsheid van het *‘godsvolk’* op, het is ook maar triestig weer! Het evangelie (Matteüs 14,1-12) vertelt over de moord op Johannes, een cynisch verhaal. Wij zingen weer eens *“Laudate omnes gentes, laudate Dominum”*. Niet omdat er zo'n cynische dingen gebeurd zijn, maar omdat Hij onder ons is komen wonen om het cynische om te keren naar recht, gerechtigheid, liefde. Als wij in de voorbeden zingen: *“...doe ons verlangen naar de dag dat wij in u vereeuwigd zijn”* denk ik weer aan Werner, nu groter dan ons hart. Guido speelt onder de communie op zijn gitaar een elegie, met een diepe frons op zijn voorhoofd.

Na de mosselen of de *‘koude schotel’* die zoals altijd lekker zijn, blijven we napraten. Enkele blijven nog voor de inwijding en het inspelingsconcert van het gerestaureerde Lovaertorgel: het loonde echt de moeite!

Als je beweert een open gemeenschap te zijn moet je een Opengemeenschapsraad hebben en die heeft plaats op 4/9. De opkomst is niet zo denderend maar wat besproken wordt, geeft goed de bestaande vragen van en het leven in de gemeenschap weer. Heel belangrijk zijn de vragen over het betrekken van de gehele gemeenschap en vooral van de kinderen, bij wat gebeurt.

Ook Tabor start terug, Lea vertelt op 6/9 over haar ervaring in het ziekenhuis, waar vroeger belangrijke dingen onbelangrijk worden en waar een vroeger opgebouwde relatie met God terug waarde krijgt. Ze vertelt hierbij het verhaal van de glazen pot die met stenen, zand en water gevuld wordt: wanneer is die pot gevuld, welke zijn de grote stenen van je leven?

Op 7/9 vergadert de stuurgroep, onder andere ter voorbereiding van de *‘lekendag’* op 1/10. Tom schetst wat er al allemaal op punt staat en wat er nog moet gebeuren voor die dag. We spreken ook over Werner Vanmoerkerke en wat hij op een beslissend ogenblik voor Effata heeft betekend.

De koorrepetitie van 8/9 staat uiteraard volledig in het teken van de voorbereiding van de *‘invaart’* van Werner morgen in Roeselare, waar het koor gevraagd is om mee de liederen te verzorgen. *“Draag mij God, in barmhartigheid”*, een bede die Werner zonder twijfel naar waarde heeft geschat, krijgt een nieuwe betekenis.

Noem het een *‘invaart’* of verrijzenisviering, zaterdag 9 september is er in de Paterskerk een ontroerend en droevig afscheid van pater Werner Vanmoerkerke. Vriend van velen, zijn broeders en zusters uit de redemptoristenfamilie, mensen uit Dominica waar hij zoveel jaren missie wás, familie, vrienden en burens, zijn gemeenschap *‘De Bremstruik’* en Effata. ‘Licht dat ons aanstoot in de morgen’ zingen we samen met het O.L.Vrouwekoor Jubilate van ter plaatse met de mensen in de kerk, niet zo gemakkelijk te dirigeren voor Guido want we zitten zo ver van elkaar in deze overvolle kerk. De eerste bijbellezing ((Romeinen 12, 9-18) is het programma en de leidraad

geweest van Werner: *“Ga gewoon om met gewone mensen”*. Ook de profetische woorden van Zacharias over de kleine Johannes (Lucas 1, 68-79) *“...om onze voeten te richten op de weg van de vrede.”* zijn zó op Werner's leven van toepassing. Pater Frans De Maeseneer gaat voor in eenvoud en schijnbare rust en hij spreekt in zijn homilie in weinig woorden over Werner, die met open handen stond om te geven, om te reiken naar mensen, een zachte, aarzelende, heel indringende man: *“Wat hij zegde, was van hém!”* Pater Hermann spreekt over verlossing die eenmaal definitief gegeven wordt, maar waardoor er toch hoop en vreugde blijft. Freddy Kindt put uit zijn herinneringen over Werner die hen meenam in de Schrift om hen die te doen herkennen, eenvoudig en zuiver, genietend van liturgie, aanwezig als een deel van de gemeenschap. Pater André werd samen met Werner redemptorist die hij een gedreven getuige, ook als missionaris in Dominica, en een zeer inwendige mens die in stilte tot rust kwam noemt. Nu zijn bijbel, leefregel van de redemptoristen, stola en kelk aangebracht: *“Draag mij God, in barmhartigheid”*. Wij zingen het grote dankgebed, soms in mineur, naar het *‘Onze Vader’* toe, in het Frans, het Duits, Het Engels door iemand uit Dominica, in het Italiaans (want Werner heeft ook in Rome gestudeerd), in het Kreools en dan, als een smeekbede, de handen hoogverheven, in het Nederlands. Vredeswens, communie, de Cantilene uit de *Bachiana Brasileira n° 5* van H. Villa-Lobos en dan de voorbeden. Voor Werner van de mensen, Werner van God, de mensenfluisteraar, de begeleider, drager en inspirerende, luisterend naar de armen - ook te Roeselare -, blij bij een huwelijk of een doop, wereldwijd verlossing aanzeggend. Voor het afscheid staan de redemptoristen letterlijk achter Mieke en Freddy van *‘De Bremstruik’* die, wat onhandig met een takkenbos van brem en met het wierookvat, met doopwater en wierook afscheid nemen van Werner. Redemptoristen nemen afscheid van de dag en nu van Werner met het *‘Salve Regina’* en het *‘In paradisum’*. Wij zingen als afscheid, met tranen in de ogen, het visioen van Jesaja: *‘De steppe zal bloeien’*, het visioen van water dat opwelt in de woestijn: *‘Wij zullen opstaan en lachen en juichen en leven!’*

Van een mens als Werner kan je niet in eenmaal afscheid nemen en op de avondviering spreekt Guido ook over onze Werner, een vriend van Effata, die over ons koor zegde op de begrafenis van Walter Corneillie, nu 2,5 jaar geleden: *“Dit is geen gewoon koor, dit is familie!”* Diezelfde Werner heeft Effata op de lijst van de redemptorische projecten gezet en heeft de stuurgroep bemoedigd: *“Wij hebben u nodig”*. Voor diezelfde Werner hebben we vanmorgen, met tranen in de ziel, het visioen van Jesaja gezongen, het visioen dat sterker is dan de dood. Het kan geen toeval zijn dat op deze startviering van Effata het evangelie van Marcus (Marcus 7, 31-37) ook verwijst naar dat visioen, over doven die weer horen, over tongen die worden losgemaakt door iemand die één woord uitspreekt: *“Effata, mens ga open”*. Voor ons is Effata een begrip geworden, ook voor anderen ‘over de wereld’, een beetje geschiedenis, maar vooral een opgave: ons open te stellen naar deze wereld. Daarvoor is er het aandenken: veilige stapstenen over de Via Abundancia in Pompeï worden hier startstenen, een weg van overvloedige verlossing. Het is vandaag ook Gevi, dus is er rozijnen- of suikerbrood met koffie of chocolademelk en een gezellige babbel over wat er weer allemaal gebeurd is. Het Effatajaar is weer begonnen! En voor een keer wil ik de bezinningstekst aanhalen: hij gaat over deze dag, over deze **Effatazondag**:

Effata ... mens ga open

**Je bent niet geroepen om je op te sluiten in je fouten, je eenzaamheid of je tekorten.
Jouw roeping is het voluit te leven**

Effata ... mens ga open

**Je bent niet geroepen om ten onder te gaan aan wat je kwetst of waar je gewond bent.
Jouw roeping is het te genezen en te groeien.**

Effata ... mens ga open

**Je bent niet geroepen om jezelf te verliezen in gewoonte en sleur, in traditie en onmacht.
Jouw roeping is het je te laten vernieuwen door de oproep van het Evangelie.**

Effata ... mens ga open

**Je bent niet geroepen om blind en doof te zijn voor het lijden in deze wereld.
Jouw roeping is het om medestanders te zoeken en te bouwen aan een wereld
waar plaats is voor alle mensen.**

Woensdag 13/9 is er Tabor en pater Frans leert ons psalmen lezen en eigen antifonen - voor ons belangrijke zinnen - zoeken in psalm 94. Uit de samenzang blijkt echter wel duidelijk dat de nieuwe zangboekjes meer dan welkom zijn!

Zaterdag 16/9 zijn de Sterrestappers op weg, is er in Gent Odegand, is het buiten goed weer, en toch zijn we weer met velen samen om door Johan met een vriendelijk 'Sjaloom' verwelkomd te worden. Het evangelie (Marcus 8, 27-35) geeft een kantelmoment aan in het leven van Jezus. Tot hiertoe was alles ging alles heel goed, de mensen houden van Jezus, maar nu trekt hij zich terug, hij wil niet dat mensen denken dat ze met hem de macht in handen kunnen nemen: hij spreekt over lijden, dood en verrijzenis. Hij plaatst ons voor de vraag die we als christenen meer zouden moeten stellen: *"Maar gij, wat zegt gij daarvan?"*. Hij waarschuwt ons met de harde woorden tot Petrus om niet met menselijke overwegingen en aparte informatie af te komen in zaken waarin Gods wil duidelijk is. En hij zegt ons: *"Maak je vooral geen illusies: als christen moet je kiezen, het 'kruis' opnemen dat voor je gemaakt is, maar ook weten dat de goede boodschap zal overwinnen."* Wij bidden tot welkom van Simon, de nieuwgeborene van Vincent en Mieke en voor de diakens die morgen in de kathedraal gewijd worden.

Woensdag 20/9, een zeer emotionele Tabor, voor wie aan den lijve weet wat lijden is. De lezing ter overweging komt uit Lucas, 13, 10-13, het verhaal van de kromgebogen vrouw die door Jezus wordt aangeraakt en genezen. *"Durf ik mij laten raken door God?" "Leg ik mijn leven in Zijn handen?" "Draag ikzelf ook, als ik mensen op mijn pad ontmoet die geloven en getuigen, wetend dat ik het niet alleen kan?" "Zie ik met mildheid naar mensen om mij heen?"*

Zaterdag 24/9 is er Effataviering. Luc verwelkomt en leidt als Grote Beer al onze kleine berenkinderen naar het licht van de kaarsen. Het evangelie van deze dag (Marcus 9, 30-37) sluit naadloos aan bij het verhaal van vorige week: Jezus die zijn leerlingen tracht uit te leggen waar het om gaat. Wij weten natuurlijk hoe het afliep, maar wat weten die leerlingen? Zij hadden een boodschap van gerechtigheid, van vrede en liefde onder de mensen gehoord, en nu begint hij te 'zagen' over miserie, gevangen genomen worden, over dood. Terwijl ze toch liever onder elkaar praten, op de weg naar Jeruzalem waar ze verwachten dat hij koning zal worden, wie de grootste is, over de verdeling van de belangrijke postjes. Ze zien zich al als de machtigen der aarde: Jezus stelt ons hier de vraag: *"Hoe ga jij om met dat klein beetje macht in de school, in de klas, thuis, op het werk?"* Jezus geeft hier dan maar aanschouwelijk onderricht: hij zet een kind in de kring, een kind dat bij de Joden in feite niet meetelde. Geen proper, afgeborsteld kind, een kind 'zonder waarde'. Toch vraagt hij zijn leerlingen zich te identificeren met dat kind, niet om kinderachtig of naïef te zijn, maar om te kiezen voor eenvoud. En als je zo wijst op de manier waarop je wél moet leven, moet je er rekening mee houden dat je voor velen een 'lastigaard' zijt.

Wij bidden zingend voor de nieuwe vrienden en voor hen die we al zo lang kennen, voor een kindje dat morgen gedoopt wordt, voor een man die op zijn werk gepest wordt en zijn kracht zoekt op de verkeerde weg. Wij vragen Hem ons te helpen zijn rijk te herkennen in de ogen van mensen die gevraagd hebben in angst en wanhoop om voor hen te bidden.

Na de viering is er nog veel te bespreken en voor te bereiden, want zondag 1 oktober is een speciale dag!

Op de Tabor van 27/9 leidt Nicole ons door het verhaal van de genezing van de lamme uit Marcus, 2, 1-12 en ze doet ons nadenken, in de gewijde stilte die ontstaat na het citerspel van Bea, over de rol die ieder der personages speelt in het verhaal. De lamme is gedragen door het vertrouwen van de anderen, de dragers wijken niet in geloof en vastberadenheid, Jezus stelt vast dat de zonden van de lamme, die Hij 'zoon' noemt, zijn vergeven en laat zich door de schriftgeleerden niet vastpinnen: hij geneest de lamme ook, de schriftgeleerden hebben een ander idee over geloof, de menigte staat verbaasd.

Wij bidden voor leerlingen die het moeilijk hebben om dragers te vinden en voor de vrienden uit de Sint-Clemensprovincie met wie we zondag nadenken over ons aller rol in de gemeenschap.

Ja, zondag 1 oktober 2006 is het een speciale dag met veel vrienden uit de Sint-Clemensprovincie, een uitdaging voor Effata, om al die mensen goed te ontvangen en te bouwen aan de samenwerking tussen redemptoristen en leken.

Wouter, donderdag 28 september 2006